

України про адміністративні правопорушення (розділ IV і V), Цивільному процесуальному кодексі України (далі - ЦПК) (гл. 31), Законі України «Про виконавче провадження», Митному кодексі України (розділ XIX) і Законі України «Про засади запобігання і протидії корупції» від 7.04.2011 року. Причому норми останніх актів, що стосується провадження, мають допоміжний додатковий характер, оскільки передбачають застосування загальних норм, встановлених КУпАП і лише доповнюють їх певними положеннями.

Отже, провадження у справах про адміністративні правопорушення - це система адміністративно -процесуальних норм, що регулюють суспільні відносини, порядок, форми і методи діяльності відповідних державних органів, їх посадових осіб і представників громадськості з приводу порушення та розгляду справ про адміністративні проступки, застосування до винних справедливих заходів адміністративної відповідальності і їх виконання з метою боротьби з адміністративними правопорушеннями і виховання. Разом з тим, існує інше визначення провадження у справах про адміністративні правопорушення як особливого виду процесуальної діяльності, врегульованої нормами адміністративно -процесуального права діяльності уповноважених органів, яка спрямована на притягнення до адміністративної відповідальності осіб, що вчинили адміністративні правопорушення.

Буймістр Ганна Валентинівна,

курсант навчально -наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів слідства та кримінальної міліції НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри адміністративного права та процесу НАВС **Волох О.К.**

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВА ОХОРОНА ПРАВА НА НЕВТРУЧАННЯ В ОСОБИСТЕ І СІМЕЙНЕ ЖИТТЯ ОСОБИ

За Цивільним кодексом України зміст права на недоторканність особистого і сімейного життя як одного з видів особистого немайнового права полягає в тому, що фізична особа вільно, на власний розсуд визначає свою поведінку у сфері свого приватного життя і можливість ознайомлення з ним інших осіб та має право на збереження у таємниці обставин свого особистого життя (статті 270, 271, 301). Фізична особа не може відмовитися від особистих немайнових прав, а також не може бути позбавлена цих прав (частина третя статті 269 Цивільного кодексу України).

Особистим життям фізичної особи є її поведінка у сфері особистісних, сімейних, побутових, інтимних, товариських,

професійних, ділових та інших стосунків поза межами суспільної діяльності, яка здійснюється, зокрема, під час виконання особою функцій держави або органів місцевого самоврядування.

Сімейне життя - це особисті майнові та немайнові відносини між подружжям, іншими членами сім'ї, яке здійснюється на засадах, визначених у Сімейному кодексі України: кожна особа має право на повагу до свого сімейного життя (частина четверта статті 4); ніхто не може зазнавати втручання в його сімейне життя, крім випадків, встановлених Конституцією України (частина п'ята статті 5); регулювання сімейних відносин здійснюється з урахуванням права на таємницю особистого життя їх учасників, їхнього права на особисту свободу та недопустимості свавільного втручання у сімейне життя (частина четверта статті 7) та інше.

Конституційний Суд України у своєму Рішенні від 20.01.2012 р. № 2-рп/2012 виходить з того, що неможливо визначити абсолютно всі види поведінки фізичної особи у сферах особистого та сімейного життя, оскільки особисті та сімейні права є частиною природних прав людини, які не є вичерпними, і реалізуються в різноманітних і динамічних відносинах майнового та немайнового характеру, стосунках, явищах, подіях тощо. Право на приватне та сімейне життя є засадничою цінністю, необхідною для повного розквіту людини в демократичному суспільстві, та розглядається як право фізичної особи на автономне буття незалежно від держави, органів місцевого самоврядування, юридичних і фізичних осіб.

Таким чином, лише фізична особа, якої стосується конфіденційна інформація, відповідно до конституційного та законодавчого регулювання права особи на збирання, зберігання, викорис тання та поширення конфіденційної інформації має право вільно, на власний розсуд визначати порядок ознайомлення з нею інших осіб, держави та органів місцевого самоврядування, а також право на збереження її у таємниці.

Положення частини другої статті 32 Основного Закону України передбачають вичерпні підстави можливого правомірного втручання в особисте та сімейне життя особи. Такими підставами є: згода особи на збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації стосовно неї, а також, у разі відсутності такої згоди, випадки, визначені законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Закон України «Про захист персональних даних», прийнятий 2010 року спрямований начебто на захист основоположних прав і свобод людини і громадянина, зокрема права на невтручання в особисте життя, у зв'язку з обробкою персональних даних.

Справжня мета прийняття цього Закону чітко простежується, якщо проаналізувати документи, що супроводжували процес прийняття як самого Закону, так і змін та доповнень до нього.

Дійсною (але умисно завуальованою) метою прийняття Закону № 2297 було і є відчуження права власності особи на свої персональні дані з добровільним - шляхом отримання у особи згоди на обробку персональних даних - переданням цього права державі, недержавним суб'єктам господарювання, а також іноземним суб'єктам відносин, пов'язаних із персональними даними.

Це суперечить Конституції та законодавству України, самій логіці існування правової, демократичної, соціальної держави, якою Україна визнається згідно ст. 1 Конституції України.

На сьогоднішній день основними європейськими документами в галузі захисту персональних даних є Конвенція Ради Європи про захист особи у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних та Директива Європарламенту «Про захист фізичних осіб при обробці персональних даних та про вільне переміщення таких даних», яка є обов'язковою для всіх країн-членів ЄС та яка є предметом для наслідування в галузі законодавства, в тому числі й Україною. Україна як держава, що проголосила курс на євроінтеграцію, має забезпечити правові механізми захисту персональних даних, що відповідають сучасним міжнародним стандартам. Приведення правових норм вітчизняного законодавства до міжнародних стандартів є передумовою для створення та існування системи державного регулювання в сфері захисту персональних даних. Оскільки захист має на увазі певні обмеження, необхідно, орієнтуючись на міжнародно-правові норми, при розробці українських законів створити чіткий механізм таких обмежень. Загальні перспективи законодавчого регулювання інформаційних прав і свобод пов'язані насамперед з необхідністю конкретизації, розвитку та створення механізму реалізації конституційно - правових норм, які регулюють цю сферу.

Михальчук Дарія Сергіївна,

студент навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри цивільно - правових дисциплін
навчально-наукового інституту права та психології НАВС **Булик І.Л.**

ОСОБЛИВ ОСТІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ БА ТЬКІВ ЗА ПРОТИПРАВНІ ДІЇ НЕПОВНОЛІТНІХ

Проблема відповідальності неповнолітніх за правопорушення є однією з найактуальніших у правовій науці, оскільки пов'язана із